

Appel iværksat den 11. december 2014 af Mirelta Ingatlanhasznosító Kft. til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 19. november 2014 i sag T-430/14, Mirelta Ingatlanhasznosító Kft. mod Europa-Kommissionen og Den Europæiske Ombudsmand

(Sag C-576/14 P)

(2015/C 073/20)

Processprog: ungarsk

Parter

Appellant: Mirelta Ingatlanhasznosító Kft. (ved ügyvéd K.D. Pap)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Den Europæiske Ombudsmand

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede kendelse ophæves, og sagen hjemvises til Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Principalt anbringende: Rettens fejlagtige fortolkning af appellantens søgsmål

Appellanten er af den opfattelse, at Retten fortolkede og omformulerede søgsmålets påstande fejlagtigt og ligeledes fortolkede begrundelsen for søgsmålet fejlagtigt, idet den fastslog, at appellanten havde anlagt sagen mod Kommissionen, »fordi denne ikke ville indlede en traktatkrænkelingsprocedure«.

Appellanten gør gældende, at søgsmålet havde til formål at få Retten til at **»forpligte Europa-Kommissionen til at følge en procedure i overensstemmelse med EU-retten, der sikrer effektiviteten af denne ret«**.

Appellanten har således anlagt sag mod Kommissionen med den begrundelse, at den åbenbare tilsidesættelse af appellantens ret til en retfærdig rettergang har medført en tilsidesættelse af dennes grundlæggende rettighed, der er sikret i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Det er appellantens opfattelse, at Kommissionen derved ikke alene fratog appellanten retten til en retfærdig rettergang, men også retten til effektive retsmidler, idet Kommissionen gennemførte en procedure, der ikke var retfærdig, foretog en analyse, der var uforenelig med EU-retten, og ikke sikrede effektiviteten af EU-retten (især det nævnte charter om grundlæggende rettigheder).

Appellanten er af den opfattelse, at Rettens fortolkning af appellantens søgsmål indebærer, at den procedure, der af Retten skal gennemføres i overensstemmelse med en EU-retten, har den direkte konsekvens, at Kommissionen, såfremt der foretages en objektiv vurdering i lyset af EU-retten, er forpligtet til at indlede en traktatkrænkelingsprocedure, hvilket appellanten ikke kan kræve.

Derimod er det appellantens opfattelse, at det af bestemmelserne i chartret om de grundlæggende rettigheder, der er bindende på samme måde som traktaterne, kan udledes, at Kommissionen under påberåbelse af retspraksis først efter at have foretaget en indgående vurdering kan afgøre, om der skal indledes en traktatkrænkelingsprocedure. Følgelig er en retfærdig procedure en væsentlig betingelse, og Kommissionen kan kun udøve sit skøn — hvilket efter appellantens opfattelse ikke må føre til, at de grundlæggende rettigheder ikke iagttages — efter en retfærdig procedure, idet dette i modsat fald — som i den foreliggende sag — kan føre til en situation, hvor der ikke er noget at vurdere.

Subsidiært anbringende: EU-retten fastsætter ikke nogen skønsbeføjelse for Kommissionen, således at denne kan fritage medlemsstaterne fra forpligtelsen til at anvende afledt ret og forordningen, og slet ikke indirekte

Retten standpunkt vedrørende Kommissionens skønsbeføjelse, som kommer til udtryk i dommens begrundelse, præmis 6, tilsidesætter i flere henseender bindende og entydige bestemmelser i traktaterne, der følgelig ikke kan vurderes af Kommissionen uden at forpligtelsen til effektivitet med hensyn til de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, efter appellansens opfattelse heller ikke kan vurderes.

Appellanten har i sit søgsmål ikke på noget tidspunkt anfægtet Kommissionens skønsbeføjelse, men har under hensyn til søgsmålets konkrete indhold anfægtet, at Kommissionen ikke havde mulighed for at udøve sit skøn i overensstemmelse med den faste retspraksis, som Retten henviser til, idet *udøvelse af en skønsbeføjelse* forudsætter, at selve vurderingen er passende, og der foreligger en situation, der med rimelighed kan vurderes.

Traktaten, der har forrang frem for retspraksis, fastsætter, at Kommissionen skal sikre EU-retten effektivitet.

I det konkrete tilfælde har den ansatte ved Unionen (Unionsorganet), der har foretaget vurderingen, frataget appellanten dennes grundlæggende ret, idet den pågældende selv på forhånd og på upassende måde i stedet for Kommissionen dømte og traf afgørelse i spørgsmål, der ikke i sig selv kunne gøres til genstand for en vurdering, dvs. at den ansatte selv i stedet for at anvende muligheden for at udøve et skøn, traf afgørelse i appellansens sag på grundlag af ukorrekte faktiske omstændigheder.

Appellanten er af den opfattelse, at hverken den nationale ret eller Europa-Kommissionen kunne vurdere, om Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 om gennemførelsen af den nævnte artikel — såfremt artikel 101 TEUF finder anvendelse — skulle anvendes, uden at Kommissionen kunne bestemme, at nægtelsen af at anvende en Unionsforordning (åbenbar undladelse af anvendelse) svarer til en »anvendelse på anden måde«. Denne konstatering alene viser allerede, at der er sket en tilsidesættelse af appellansens ret til en retfærdig rettergang og dermed, at appellanten er blevet frataget retten til effektive retsmidler og til en domstol, der er oprettet ved lov.

Sag anlagt den 19. december 2014 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien

(Sag C-589/14)

(2015/C 073/21)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved J.-F. Brakeland og W. Roels, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Belgien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 56 og 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 36 og 40 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, idet det har opretholdt bestemmelser, hvorefter
- Med hensyn til renter på fordringer, der ikke er stiftet ved udstedelse af værdipapirer, et investeringsselskab, der har hjemsted i en anden EU-medlemsstat eller i en stat, der er medlem af EØS, opkræves forskudsskat af disse renter, mens et investeringsselskab, der har hjemsted i Belgien, indrømmes en fritagelse for denne forskudsskat, og
- Med hensyn til renter på fordringer, der er stiftet ved udstedelse af belgiske værdipapirer, der opkræves forskudsskat af disse renter, når værdipapirerne deponeres eller registreres på en konto hos en finansiell institution, der har hjemsted i en anden EU-medlemsstat eller i en stat, der er medlem af EØS, mens disse renter er fritaget for forskudsskat, når værdipapirerne deponeres eller registreres på en konto hos en finansiell institution, der har hjemsted i Belgien.